

Taivaskaan ei ole rajana

Varkauden Lentokerho ry aloitti toimintansa 1961. Lentokerholla on näin ollen 45 vuotta takanaan tänä vuonna.

Aluksi purjelentotoiminta oli Naarajärvellä, mutta varsin pian siirryttiin Joroisiin kotikentälle. Jossain vaiheessa toimintaa on myös harrastettu Huruslahdella auratulla jääkiitotieltä.

Nykyisin toiminta on purjelentopainotteista, joskin moottoripurjehtija Tuulia tuo oman lisänsä toimintaan. Vuosien saatossa on kerho kouluttanut useita kymmeniä purjelentäjiä.

Haaveena lentäminen ja kuinka sen toteuttaa

Vuosi sitten kesällä sain itse ensimmäisen omakohtaisen kokemuksen purjelentämisestä. Kaksi kertaa taivaan tuuliin hinattuna ja minä olin kourussa. Se oli juuri sitä, josta olin haaveillut varmaan koko elämäni.

Varkauden lentokerho järjesti tämän vuoden alussa purjelennon peruskurssin ja ilmoittauduin välittömästi tai oikeammin ilmoittauduin jo välittömästi koelentojen jälkeen. Minimimäärä osallistujia, tasan kaksi naista, ja kurssi polkaistiin käyntiin. Teoriajaksoja pakerrerettiin pitkin kevättälveä ja osa niistä tuppasi jäämään kesäksi. Yleissivistystä tuli. Tiedän nyt, miksi lentokoneet pysyvät ilmassa ja sääilmioitit tarkastelen aivan omalla sääilmälläni. Pilvet eivät ole enää pelkkiä pilviä ja tuulista tuli ilmanvirtoja ja termiikkiä. Termiikkien luonne selvisi ja ilmassa pysymisen salat aukesivat. Aerodynamiikan oppitunnit selvensivät kohtauskulmia ja siipien muotoja. Ilmailulainsäädäntö oli kuivaa, mutta opettavaista. Kentäkoulutusta tarvittiin selvittämään, kuinka kentällä tulee käyttäytyä ja kuinka lennonjohdon kanssa kesteään hyvissä väleissä. Radioliikenteestäkin saimme läpileikkauksen. Teoriaa oli siis kohtuullisesti.

Lääkärintarkastus oli myös oma juttunsa. Koskaan aikaisemmin ei minulla ole kulunut lääkärin vastaanotolla puoltatoista tuntia, mutta nyt siinä vain vierähti kaikkien papereiden ja kokeiden tarkastelussa tuo aika. Harrasteilmailijan

lääketieteellinen kelpoisuustodistus irtosi ja siltä osin asia oli sitten kunnossa. Lääkäri kysyikin, että mistä innostus moiseen harrastukseen? Vastasin, että olen omasukuani Varis, joten eikös se tule jo geeniperimänä. Enempää asiasta ei sitten keskusteltukaan.

Ilmaan

Keväällä, kun illat alkoivat olla valoisia ja lämpimiä, innostus ilmaan nousemisesta kasvoi huippuunsa. Toukokuun alussa pääsimme kuivasta teoriasta käytäntöön. Seppo Tyrväinen aloitti urakkansa miettien varmaan mielessään, että mitähän tästäkin tulee, kun ainakin toinen noista naisista on reilusti yli 50-vuotias.

Ensimmäiset lennot menivät täysin opetellessa. Seppo ohjasi ja opetti erittäin kärsivällisesti. Tutuiksi tulivat: Sinä ohjaat. Minä ohjaan.

Oli aivan uskomatonta todeta kuinka herkkää kättä purjelentokone Puchacz totteli. Polkimien kanssa oli taas aivan toinen juttu. Ne tuppasivat unohtumaan kokonaan. Niiden kanssa tehdään työtä vieläkin. Sepon komennot, anna jalkaa tai muista antaa jalkaa, ovat vielä viimelellölläkin hyvin toistettuja.

Pikku hiljaa sitä huomasi oppivansa. Ensimmäiset lennot menivät sitten hinurin perässä lentäminen, joka teettää tosin työtä vieläkin. Haasteellisimmaksi olenkin kokenut hinausvaiheessa hinaavan koneen perässä tulemisen. En aluksi hahmottanut oman koneen asentoa, enkä paljon muutakaan. Ainut ajatus, joka takoi päässäni oli, että päästäisiin vaan äkkiä 500 m:iin ja saisin kiskaista köyden irti ja pääsisi vapauteen. Ehkä en sitten ole mikään perässäkulkija.

Toinen haastepiste on laskeutuminen. Tätä kirjoittaessani olen juuri opettelemassa laskeutumisen saloja. Joitakin sennepäin laskuja on tullut tehtyä, mutta kiitotieltä remontin vuoksi puuttuva keskiviiva on vain ollut eduksi opettelijalle. Kone näet kiemurtelee käsissäni kuin edessä olisi slalomrata Pyhätunturin rinteellä.

Seppo Tyrväinen istumassa koneessa. Leena Salo laskuvarjo selässä asettautumas koneeseen ja Virva Wikstedt sekä Ilari Rinne tarkkailevat valmistautumista ja odottavat, että saavat kiinnittää hinausköyden.

Sakkaukset ja syöksykierteet eivät olleet niin pahoja kuin olin valmistautunut. Niiden omatoimiseen tekemiseen ja harjoitteluun sain aikaa riittävästi. Näin jälkepäin siivellen kaatumisen ja syöksykierte olivat oikeastaan aika mukavia.

Ensimmäiset yksin lennot edessä

Tähtäin alkaa olla lähellä. Ensimmäiset yksin lennot alkavat näinä päivinä. Jännittää. Ei pelota. Tarkastuslento, joka vastannee autokoulun insinööriä, on tänä kesänä vielä edessä, sitten olisi lentolupakirja ihan omassa taskussa. Tavoite saavutettu osittain, sillä aion suorittaa myös ns. mopu (moottoripurjehtia) luvan.

Voin todeta, että harrastuksena purjelentäminen sopii kaikille, joilla vain on riittävä ikä ja terveys. Toivoisinkin tuonne kentällä tyttöjä, koska siellä ei heitä liiemmästi tapaa.

Kustannuksiltaan lupakirjan suorittaminen voi tuntua kalliilta, mutta kustannuksiin on mahdollisuus anoa stipendiiä. Itse lentäminen onkin sitten kohtuuhintaista. Kerhon koneet ovat kaikkien käytössä.

Minusta ihaninta on ollut, että on saanut ja pystynyt oppimaan jotain uutta. Toisaalta, kun tulen kentältä ja laitan portteja kiinni, olen kuin olisin ollut pitkälläkin lomalla ulkomailta. Kerrassaan rentouttava, haastava, turvallinen ja virkistävä harrastus. Porukat kentällä ovat mukavia ja avuliaita opettamaan. Tunnelma on reilu ja hyvä 45-vuotiaan kerhon sisällä.

Lyhyesti purjelennosta:
 - sopii melkein kenelle tahansa, jos on täyttänyt 15 vuotta
 - taitolaji, jossa aikaa kuluu myös koneen huoltamiseen ja kentällä auttamiseen
 - lentolupakirjan suorittamiseen käytävä kurssi, joka on hinnaltaan noin 2000€
 - itse lentäminen suhteellisen edullista, koska kerholla on omia koneita, joilla voi lentää
 - Suomessa purjelentoa harrastaa noin 2000 ihmistä

**Teksti: Leena Salo
Kuvat: Jorma Osmala**

Köysi irti ja kumpikin omillaan.

Etä se on kaunis ilmassa ja tuntuu ihanalta.

Laskeutuminen on onnistunut.

Lentoon lähdössä. Hinaus näyttää onnistuneen kohtuullisesti – kerrankin.